

tighed der vistnok kan strides, og forsaavidt lægger jeg heller ingen synderlig Bægt paa, om Forslaget under Nr. 6 maatte blive vedtaget eller forkastet. Dersom alle de øvrige Forslag maatte blive forkastede, og Lovforslaget forsaavidt maatte komme til at foreligge uforandret i samme Stikelse som den, hvori man tidligere har vedtaget det, skulde jeg for mit Vedkommende ikke engang raade til at vedtage Forslaget under Nr. 6, og paa denne Maade fremfalde en Forandring paa dette enkelte Punkt. Men dersom man overhovedet indlader sig paa at foretage Smaarettelser i Lovforslaget, kan jeg ikke negte, at blandt de stillede Forslag er Forslaget under Nr. 6 det, for hvilket jeg har den største Kjærlighed. Jeg indrømmer det ærede Medlem for Bornholms 1ste Valgkreds (Falleen) og min ærede Ven, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad), at dette Forslag i og for sig ikke kan ansees for nødvendigt, da det ikke kan betvivles, at den, som med Opmærksomhed gennemlæser Loven, og navnlig § 49 og § 50, maa komme til en saadan Opfattelse af Loven, at han vil kunne sige sig selv, at den Forpligtelse til at møde paa Sessjonen, som omhandles i § 11, ikke strækker sig til den Værnepligtige, der paa den Tid, da Sessjonen afholdes, er i Udlandet. Men naar man erkjender, at det er af Betydning at skrive en Lov som denne, der vil blive af stor Betydning for den store Masse af Befolkningen heri Landet, saaledes at denne Befolkning med Letthed kan finde ud af, hvilke Pligter der paa-hviler den, forekommer det mig, at det ikke kan negtes, at det i og for sig er en meget rigtig Tanke af det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe), at der her i et af de første Afsnit, hvor der tales om Forpligtelsen til at fremstille sig paa Sessjonen, udtales, at Personer, som i og for sig ere værnepligtige, men som opholde sig i Udlandet, ikke ere forpligtede til at rejse tilbage hertil fra Udlandet for at fremstille sig paa Sessjonen. Det er noget langt, at Befolkningen skal læse Loven igjennem lige hen til § 49 og 50 for at faae Svar paa det Spørgsmaal, om den Værnepligtige, som er rejst til Udlandet, kan undlade derfor at frem-

stille sig paa Sessjonen. Det er idetmindste truffet mig adskillige Gange, at Folk have opkastet det Spørgsmaal, om den Værnepligtige er berettiget til at rejse til Udlandet, og om han ikke, naar han er rejst bort, er forpligtet til at komme tilbage for at fremstille sig paa Sessjonen. Naar det forholder sig saaledes, troer jeg, at det er ganske rigtigt, at det udtryffeligt paa dette Sted udtales i Loven, at Værnepligten ikke er til Hinder for at rejse til Udlandet, saameget mere, som de efterfølgende §§ 49 og 50, hvoraf man ellers skal udlede denne Sætning, ikke engang ligefrem siger, at den Værnepligtige er berettiget til at rejse til Udlandet. Der tales kun om, hvilke Forpligtelser Folk have, som rejse til Udlandet eller ere komne tilbage derfra; heraf kan man ganske vist udlede, at man er berettiget til at rejse til Udlandet, men det er just ikke udtryffeligt sagt. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds bemærkede vel, at det jo naturligtvis maatte forstaaes at være Meningen af Bestemmelsen i § 11, at de, som have lovligt Forsald, ikke ere forpligtede til at møde, og at ligesaa lidt som man i § 11 har nævnt alle de andre Forsald, ligesaa lidt er der Grund til at omtale dette enkelte lovlige Forsald, hvorom her er Spørgsmaal. Dertil er imidlertid at bemærke, at dette lovlige Forsald, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds udtalte, er af en ganske eiendommelig Art, og dertil kommer, at der ikke nogetsteds i Loven er givet en Fortegnelse over, hvad der i det Hele skal forstaaes ved lovligt Forsald, ligesom det da ogsaa vilde være en vanffeltig Ting at betegne Alt, hvad der skal ansees som lovligt Forsald, der jo er Noget, som maa beroe paa de i hvert enkelt Tilfælde tilstedeværende Omstændigheder. Det lader sig altsaa ikke gjøre i § 11 at gjøre Undtagelser med Hensyn til alle de Forhindringer, som virkelig med Føie kunne siges at være lovligt Forsald, men man kan gjøre det med Hensyn til denne ene Art af lovligt Forsald, som praktisk er af stor Betydning. Det forekommer mig derfor, at der vel, naar man henseer til den Befolkning, for hvem Loven her væsentligt skrives, kunde være nogen